

**ORDENACIÓ PRESBITERAL DELS MONJOS EFREM DE MONTELLÀ, BERNAT JULIOL
I CARLES XAVIER NORIEGA I ORDENACIÓ DIACONAL DELS MONJOS GABRIEL
SOLER I ANTONI GORDILLO**

**Homilia de l'exarca per als catòlics de ritu grec a Grècia, P. Manuel Nin
4 de novembre del 2017**

Is 61, 1-3 / Salm 22; 2Co 5, 14-20 / Mt 5, 13-16)

Beneit sigui el nostre Déu ara i sempre i pels segles dels segles. Amén.

Estimat P. Abat, germans monjos i preveres concelebrants. Benvolguts escolans, familiars dels ordenants, pelegrins de Montserrat, germans en el Crist. Estimats Carles-Xavier, Bernat i Efrem; Gabriel i Anton, cridats avui pel P. Abat i la comunitat a rebre el do de l'Esperit Sant en el sagrament que us farà diaques i preveres d'aquesta comunitat i de l'Església.

L'Esperit del Senyor Déu reposa sobre meu, perquè el Senyor m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres... a proclamar l'any de gràcia del Senyor...

L'amor del Crist ens empeny: hem comprès que un ha mort per tots, i això vol dir que tots han mort amb ell.

Vosaltres sou la sal de la terra... Vosaltres sou la llum del món...

Rebut el do de l'Esperit Sant, ungits amb la seva força, esdeveniu homes nous que viviu per a Aquell que ha mort i ressuscitat per vosaltres. Així sou sal de la terra i llum del món. Podríem dir que amb això ho hem dit tot sobre la Paraula de Déu que acabem d'escoltar i sobre el que avui s'esdevindrà i s'esdevé per a cadascun de vosaltres cinc.

Perquè les lectures de la Paraula de Déu que acabem d'escoltar ens il·luminen cristianament en aquesta celebració dels Sants Misteris en què conferirem el diaconat i el presbiterat als nostres germans monjos. Una celebració en què per la imposició de les mans del bisbe i la invocació de l'Esperit Sant, dos germans monjos esdevindran diaques de l'Església; i encara per la imposició de les mans del bisbe i dels preveres concelebrants i per la invocació de l'Esperit Sant i la unció amb el Sant Crisma tres germans monjos diaques esdevindran preveres per al servei de l'altar en aquest monestir.

Avui l'Esperit del Senyor reposa sobre vosaltres, us cobreix amb la seva ombra, l'Esperit del Senyor avui -amb la simbologia de la imposició de les mans- cova damunt vostre (l'Orient cristià es complau en aquesta imatge del "covar", de la gallina que "cova la niuada" aplicada al bisbe en el moment de la ordenació, per tal que en neixi un home nou). I en aquest nou naixement per a vosaltres, l'amor del Crist serà la vostra força, aquella força que continuarà a empènyer-vos a anunciar que Ell, el Fill i Verb de Déu s'ha encarnat, ha mort i ha ressuscitat. I per això renascuts d'aquest Esperit que avui d'una manera nova reposa damunt vostre, sereu sal de la terra i llum del món.

Us proposo que feu vostra la Paraula de Déu que acabem d'escoltar, en aquesta clau: el do de l'Esperit Sant; la força que us (ens) ve de la mort i de la resurrecció del Crist. Finalment el testimoniatge que de la resurrecció del Crist doneu i en donareu com a anunciadors de la llum nova que ens ve de l'Evangeli.

I a la llum d'aquesta Paraula de Déu que hem escoltat i acollit: l'acolliment del do de l'Esperit Sant i l'anunci de l'Evangeli, voldria ara comentar-vos la celebració que ja estem fent i proposar-vos de veure-la i de viure-la en la riquesa dels seus textos i de la seva simbologia, i d'una manera especial veure-la com un paral·lel amb la celebració dels Sants Misteris, de la missa en què, com ben sabeu, després de la proclamació de la Paraula de Déu hi ha l'ofertori del pa i del vi, un prefaci, una pregària eucarística en la qual s'invoca l'Esperit Sant

damunt del pa i del vi, i finalment la comunió amb el Cos i la Sang del Crist, que ens fa homes nous en el Senyor ressuscitat.

A l'ordenació podem dir que s'esdevé quelcom de semblant. En primer lloc, després de la proclamació de la Paraula de Déu hi ha una crida, un moviment, quasi com si fos una processó de les ofrenes, en la qual heu estat cridats i presentats pel p. Abat. Una crida, una elecció en què la voluntat del Senyor damunt vostre es manifesta en la petició del p. Abat i l'acolliment per part de l'Església en la persona del bisbe. De la mateixa manera que els dons del pa i del vi són presentats a l'altar i el bisbe els acull, també vosaltres heu estat presentats i acollits, i ho heu estat amb una pregunta i una resposta –fetes pel bisbe i pel P. Abat: *n'és / en són dignes? N'és / en són dignes –αξιός-*. Un “digne” / “dignes” que es farà palès en les promeses que fareu davant meu i de l'Església per indicar que us fa dignes únicament Aquell davant del qual us comprometeu a viure allò a què ja us vàreu comprometre a la vostra professió solemne com a monjos, i que ara se us demana que ho especifiqueu en aquest nou sagrament que avui rebeu; és a dir: la vostra vida en Crist com a anunciadors de l'evangeli, com a ministres de l'altar sant del Crist en el seu Cos i la seva Sang, com a homes de pregària continua, de lloança, intercessora, com a homes i com a cristians donats únicament a un sol i únic amor, sempre crucificat, el del Senyor Jesucrist.

Després tots invocarem el nostre Déu, Pare, Fill i Esperit Sant, amb la Mare de Déu i amb els sants, per tal que també els nostres germans es configuren, siguin dignes, d'esdevenir imatge de l'Únic Sant, l'Únic que per nosaltres s'ha abaixat i s'ha fet home. Per això en la mateixa vostra prostració veieu-hi una imatge d'Aquell que s'abaixà i es féu obedient fins a la mort.

Tot seguit hi haurà la imposició de les mans i la pregària d'ordenació –per als diaques primer i per als preveres després. En primer lloc el gest de la imposició de les mans. Per als diaques la imposició de mans del bisbe; per als preveres la imposició de mans del bisbe i dels altres preveres concelebrants. El gest de la imposició de les mans, antiquíssim a la tradició de l'Església, indica la invocació de l'Esperit Sant damunt dels qui són ordenats, amb aquella imatge de què us parlava ara fa poc, la imatge del “cobrir”, del “covar”, del “cobrir a l'ombra de les ales del Senyor” com cantem en el salm. Com si el Senyor mateix ens digués –ens diu!: “Tu ara estàs sota la meva protecció, tu ets meu”. En la imposició de mans del bisbe és el Senyor mateix que us imposa les mans, que us cobreix amb la seva ombra, per tal que al seu moment les vostres mateixes mans esdevinguin sagrament de la seva presència enmig dels germans. Malgrat la vostra feblesa, imperfecció, pecat, Ell se serveix i se servirà de les vostres mans per fer entre els germans viva i eficaç la seva presència.

Recordeu totes les vegades que el Crist a l'Evangeli “agafa”, “estén la mà” vers algú o alguna cosa: agafa el pa i el vi i el dona...; agafa Pere quan s'enfonsa feble i esporuguit; agafa el noi mort i l'alça... És això el que significa la imposició de les mans del bisbe i que vosaltres haureu de continuar en la vostra vida com a monjos diaques i monjos preveres: prendre el Pa i el Vi santificats i donar-los; agafar la mà del qui cau i aixecar-lo. Les vostres mans en el sagrament de l'altar i en el sagrament del perdó: “les vostres mans obriran en el sagrament del perdó, la porta de la casa del Pare” (BXVI).

Feta la imposició de les mans, seguirà la pregària d'ordenació. També a la celebració de l'eucaristia invoquem amb el gest de la imposició de les mans damunt del pa i del calze l'Esperit Sant per tal que en faci el Cos i la Sang del Crist. Les pregàries d'ordenació dels diaques i dels preveres, que canta el bisbe, seran el moment en què recordant l'obra provident del Senyor, n'acollim la gràcia santificadora. El bisbe, invocat l'ajut del Senyor per al ministeri que exerceix: “Assistiu-nos, Déu Totpoderós... Senyor, Pare Sant, Déu

omnipotent i etern...”, recorda, fa memòria de tot allò que el Senyor ha dut a terme per a la nostra salvació: la redempció en el Crist, el do de l'Esperit Sant, el creixement i la providència envers la seva Església.

Tot seguit, en l'una i en l'altra de les pregàries, per als diaques i per als preveres, el bisbe invoca l'Esperit Sant per tal que davallant damunt d'ells esdevinguin diaques servidors de l'Església, preveres al servei de l'altar del Crist. Consagrats ja en el ministeri, el bisbe en la mateixa pregària demana encara que el do de l'Esperit Sant rebut pels ordenats, sigui també un do per a la comunitat, per a l'Església. Per als diaques, encara, demanarem que l'Esperit us faci homes d'un amor sincer, d'una vida segons l'Evangelí. Per als preveres, demanarem que l'Esperit Sant us faci anunciadors de l'Evangelí, administradors dels Sants Misteris prop de l'altar del Crist, en el baptisme i en el perdó.

Ordenats ja diaques i preveres, sereu revestits amb els ornaments propis dels uns i dels altres. Revestits de què? De qui? Revestits del Crist. “Batejats en Crist, us heu revestit de Crist” (Ga 3,27). Aquesta és la simbologia del revestir-se per a la celebració dels sacraments: com a sacerdots, diaques, bisbe, entrem en una comunió plena, existencial amb el Crist: “és Crist que viu en mi” (Ga 2,2). El Crist que en l'encarnació s'ha revestit d'allò que és nostre: dolor, fam, sofriment, esperança, joia... ara vosaltres diaques i preveres us revestiu d'Ell. Perquè és Ell, el Senyor el Crist gloriós, és Ell que els fidels han de veure en vosaltres, i només a Ell. Vosaltres, quan celebrareu els sants Misteris no parlareu, no sereu vosaltres mateixos, sinó que un Altre parlarà en vosaltres. És allò que l'Església d'occident vol fer present amb la fórmula “in persona Christi”. Al moment de l'ordenació, ara, i cada vegada que us acostareu a l'altar del Crist en aquesta basílica, en qualsevol petita ermita perduda a les muntanyes, en una gran catedral o petita capella d'hospital, de presó, d'una gran o petita parròquia, porteu el Crist en vosaltres, el feu present i també a través de la simbologia del revestir-vos, de desaparèixer per fer-lo present a Ell, per manifestar-lo. Estimeu-la i respecte-la aquesta simbologia molt profunda per allò que significa.

Finalment els diaques rebreu l'Evangelari, la Paraula de l'Evangelí del Crist que haureu de proclamar i d'anunciar. Els preveres sereu unguits amb el Sant Crisma, l'oli sant consagrat pel bisbe que ungeix els batejats i els qui han de rebre el sacrament de la confirmació, que ungeix l'altar quan se'l consagra, que ungeix ara les vostres mans per tal que siguin, per tal que sigueu, presència del Crist enmig del seu poble. Unguts, fets “alter Christus” per al germans, per al poble, rebreu finalment el pa i el calze per tal que els pugueu donar, santificats, als germans.

Com us deia al començament, rebut el do de l'Esperit Sant, unguits amb la seva força, esdeveniu homes nous que viviu per a Aquell que ha mort i ressuscitat per vosaltres.

Germans, la tradició bizantina, en la qual el Senyor m'ha cridat a servir com a bisbe, vol que tot prevere recordi en cada celebració de l'eucaristia el bisbe que l'ha ordenat i que continuï recordant-lo fins després de la mort (del bisbe!). En aquest moment voldria demanar-vos que en la celebració dels Sants Misteris us sentiu de tant en tant una mica bizantins i us recordeu en la pregària d'aquest bisbe germà vostre de comunitat, que avui, per la generositat fraterna del P. Abat Josep M., ha estat cridat a ordenar-vos diaques i preveres, i sobretot que us recordeu en la pregària de l'Església Catòlica de tradició bizantina que és a Grècia.

Demaneu, demanem al Senyor que, tal com diu la pregària de sant Basili que heu posat al vostre recordatori, sigueu sempre: “...servidors de la vostra nova aliança i ministres dels vostres Sants Misteris” (Anàfora de sant Basili). *Εὐδόκησον δὴ, Κύριε, τοῦ γενέσθαι ἡμᾶς διακόνους τῆς καινῆς σου Διαθήκης, λειτουργοὺς τῶν ἀγίων σου Μυστηρίων...*

Que la intercessió de la Mare de Déu, que des del seu tron a Montserrat és la que ens mostra i ens dóna Aquell que és el camí, la veritat i la vida, us sigui sempre ajud i protecció en el vostre itinerari de monjos preveres i diaques. Al Crist Senyor, que regna amb el Pare i l'Esperit Sant, la glòria pels segles. Amén.